

Arrest

nr. 77 453 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 13 december 2011, "*die een einde stelt aan het recht op het verblijf van meer dan drie maanden*".

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 13 mei 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 11 oktober 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de gevangenisdirecteur van Mechelen om verzoeker uit te nodigen teneinde zijn actuele activiteiten aan te tonen. Dezelfde dag wordt verzoeker in kennis gesteld van deze brief.

Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 13 december 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg de E-kaart op 13/5/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 11/10/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 11/10/11, en legde binnen de gegeven maand geen documenten voor.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene niet wordt tewerkgesteld in België. Gezien betrokkene een veroordeling heeft opgelopen door het Hof van Beroep te Antwerpen op 26/2/11 tot een gevangenisstraf van 10 jaar, heeft betrokkene geen reële kans op tewerkstelling. Bijgevolg voldoet hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoekende (art 40 §4, 2°- wet 15.12.1980)

Betrokkene liet het na om bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijgevolg voldoet hij evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4 2°- wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt nog steeds te voldoen aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, en volgens ons bijkomend onderzoek geen economische activiteit heeft noch beschikt over voldoende bestaansmiddelen, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980, dmv een bijlage 21 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven mochten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet motivering Bestuurshandelingen.

In de eerste paragraaf van haar beslissing steunt de Dienst Vreemdelingenzaken zich op een uitnodigingsbrief naar de gemeente Hoogstraten in de tweede paragraaf van haar beslissing verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar een veroordeling welke verzoeker heeft opgelopen door het Hof van Beroep te Antwerpen op 28.02.2011 tot een gevangenisstraf van 0 jaar. De aangevochten beslissing wordt bovendien betekend aan verzoeker in de gevangenis te Mechelen. De Dienst Vreemdelingenzaken weet dus zeer goed dat verzoeker niet in Hoogstraten verblijft en dat derhalve de gemeente Hoogstraten verzoeker niet kan bereiken. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dus op geen enkele wijze aantonen dat verzoeker de uitnodiging om zijn huidige economische activiteit en/of bestaansmiddelen voor te brengen gekregen heeft noch minder dat verzoeker deze uitnodiging überhaupt kon krijgen, aangezien verzoeker te Mechelen verbleef en niet te Hoogstraten. Uit de aangevochten beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van deze feitelijke toestand op de hoogte was. Van een overheid gaat het niet op om een onderzoek te laten uitvoeren waarvan de overheid weet dat dit onmogelijk kan worden uitgevoerd en dat het resultaat derhalve op voorhand noodzakelijkerwijze voor verzoeker negatief moet zijn. Verzoeker heeft binnen de maand geen documenten voorgelegd, wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken gesteld. Verzoeker stelt evenwel dat de door de Dienst Vreemdelingenzaken opgelegde termijn onmogelijk als argument kan gebruikt worden tegen verzoeker omdat de Dienst Vreemdelingenzaken wist dat verzoeker de uitnodiging om stukken voor te brengen onmogelijk kan ontvangen hebben. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat ervan uit dat verzoeker gelet op zijn opgelopen veroordeling en detentie niet wordt tewerkgesteld. Verzoeker heeft vragen hij dit bijkomend onderzoek. Welke vragen werden er concreet aan verzoeker gesteld?

Welke vragen hebben verzoeker bereikt en had verzoeker enige concrete mogelijkheid om aan dit onderzoek mee te werken? Verzoeker beschikt wel over voldoende bestaansmiddelen en had zulks eenvoudig kunnen aantonen mocht verzoeker ooit concreet in een onderzoek betrokken zijn geweest of concreet gevraagd zijn geweest om zijn bestaansmiddelen voor te brengen. Quod non.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier. Gezien de gebreken in de motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel hij gevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt gemotiveerd waarom een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijf. Zo motiveert verweerder dat verzoeker op vraag van verweerder geen documenten aangaande zijn economische activiteiten of bestaansmiddelen voorlegde. Tevens wordt gemotiveerd dat uit verder onderzoek blijkt dat verzoeker niet tewerkgesteld wordt in België en gelet op zijn veroordeling geen reële kans op tewerkstelling heeft.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat

verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker lijkt nog te willen aangeven dat een ruimere motiveringsplicht voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op beslissingen die worden genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 42bis, § 1 van Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet dienstig.

Eenzijds betoogt verzoeker dat hij geenszins kennis heeft genomen of had kunnen nemen van de uitnodiging om zijn huidige economische activiteit en/of bestaansmiddelen naar voor te brengen, nu hij in de gevangenis verblijft en verweerder hiervan op de hoogte was. Anderzijds betoogt hij dat hij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker voert bijgevolg eerder de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verblijfsrecht beëindigd werd op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In eerste instantie is verzoeker het niet eens met het gevoerde onderzoek, nu hij betoogt dat hij geen kennis heeft gekregen van de vraag om zijn huidige economische activiteit en/of bestaansmiddelen aan te tonen, zodat verweerder hem onterecht verwijt geen informatie naar voor te hebben gebracht.

De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar een uitnodigingsbrief van 11 oktober 2011 die naar de gemeente werd verzonden, waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze brief van 11 oktober 2011 werd gericht “aan de Heer/Mevrouw de gevangenisdirecteur van Mechelen”, dat deze op 11 oktober 2011 in de gevangenis van Mechelen het inkomnummer 2427 werd toegekend en dat verzoeker nog dezelfde dag de brief heeft ondertekend voor kennisname. Verzoekers stelling als zou de brief naar de gemeente Hoogstraten zijn verzonden, waardoor hij deze niet heeft ontvangen, blijkt niet in overeenstemming met de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker heeft wel degelijk in de gevangenis van Mechelen de brief voor kennisname ondertekend.

In tweede instantie geeft verzoeker aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken ervan uit gaat dat hij gelet op zijn veroordeling en detentie niet wordt tewerkgesteld en dat hij daarentegen wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, die hij eenvoudig had kunnen aantonen indien hij bij het onderzoek zou zijn betrokken.

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn beweringen, wel degelijk bij het onderzoek betrokken werd, nu hij wel degelijk kennis had van de brief van 11 oktober 2011. Deze brief vermeldde het volgende:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij/zij heden heeft Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden:

- *Als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches*
- *Als zelfstandige: bewijs van recente aansluiting bij een erkende kas voor zelfstandigen*
- *Als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende*

ook bewijs geleverd te worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij/zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij/zij werkloosheidsuitkering geniet.

- Als student: inschrijving bij een erkende school + bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering
- Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bijvoorbeeld attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.(...)

Uit het administratief dossier en het inleidend verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid die hem werd geboden om te bewijzen dat hij wel degelijk tewerkgesteld is of over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het tewerkstellingsattest dat verzoeker bij zijn inleidend verzoekschrift voegt, brengt hij voor het eerst naar voor. Het kan verweerder dan ook niet verweten worden hier geen rekening mee te hebben gehouden, nu hij hier geen kennis van had, en ook geen kennis van kon hebben, aangezien verzoeker heeft nagelaten dit attest tijdig over te maken.

Uit de bestreden beslissing blijkt, in overeenstemming met de stukken in het administratief dossier, dat verweerder een grondig onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers situatie, waarbij ook aan verzoeker de kans werd gegeven zijn situatie toe te lichten. Tevens blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn beweringen, kennis had van de brief van 11 oktober 2011, doch geen bewijzen van tewerkstelling of voldoende bestaansmiddelen naar voor bracht. Ook in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot de eenvoudige bewering dat hij het feit dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt eenvoudig had kunnen aantonen, doch hij brengt geen enkel bewijs bij. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de volgende motieven te weerleggen: *“Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt nog steeds te voldoen aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, en volgens ons bijkomend onderzoek geen economische activiteit heeft noch beschikt over voldoende bestaansmiddelen, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, dmv een bijlage 21 zonder bevel om het grondgebied te verlaten”.*

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig om op grond van de gegevens waarover verweerder beschikte vast te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 gestelde voorwaarden, noch als werknemer noch als werkzoekende noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verweerder kon dan ook een einde stellen aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN